

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 23 stycznia 2017 r.

Poz. 354

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.154.107.2016.AS WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 19 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XXXVII/233/2016 Rady Miejskiej w Wołowie z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych w granicach administracyjnych gminy Wołów.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 20 grudnia 2016 r. Rada Miejska w Wołowie działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 460) podjęła uchwałę nr XXXVII/233/2016 w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych w granicach administracyjnych gminy Wołów.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 29 grudnia 2016 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził podjęcie uchwały z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 8 w zw. z art. 40 ust. 9 ustawy o drogach publicznych.

W myśl art. 40 ust. 1-2 ustawy o drogach publicznych zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg wymaga zezwolenia zarządcy drogi, wydawanego w drodze decyzji. Zezwolenie to dotyczy: 1) prowadzenia robót w pasie drogowym, 2) umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, 3) umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, 4) zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

Zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z potrzebami ruchu i potrzebami zarządzania drogami jest związane z obowiązkiem ponoszenia opłat. Stanowi o tym art. 40 ust. 3 ustawy o drogach publicznych. Upoważnienie do ustalania stawek za zajęcie pasa drogowego dla organu stanowiącego gminy zawarte jest w art. 40 ust. 8 ustawy, zgodnie z którym: „Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł.”. Stosownie do normy zawartej w art. 40 ust. 9 ustawy o drogach publicznych przy ustalaniu stawek, o których mowa w ust. 7 i 8, uwzględnia się: 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty; 2) rodzaj elementu zajętego pasa drogowego; 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości

jezdni; 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego; 5) rodzaj urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym.

Tymczasem w § 2, 3, 4 i 5 uchwały XXXVII/233/2016 Rada Miejska w Wołowie zróżnicowała wszystkie bez wyjątku przewidziane w uchwale stawki opłat ze względu na to, czy pas drogowy znajduje się w obszarze zabudowanym, czy też poza takim obszarem. W ocenie Organu Nadzoru takie zróżnicowanie nie znajduje uzasadnienia prawnego. Przepis art. 40 ust. 8 w zw. z art. 40 ust. 9 ustawy o drogach publicznych nie przyznaje bowiem radzie gminy upoważnienia do różnicowania opłat ze względu na rodzaj terenu, przez który przebiega pas drogowy. Przytoczony wcześniej art. 40 ust. 9 powyższej ustawy dopuszcza bowiem różnicowanie stawek opłat za zajęcie pasa drogowego wyłącznie z uwzględnieniem przesłanek w nim wyrażonych. Powołany przepis w sposób enumeratywny wymienia czynniki, które powinny być uwzględnione przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego przy ustalaniu wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Zamknięty katalog wyżej wskazanych czynników oznacza, że rada gminy ustalając stawki opłat nie może brać pod uwagę innych, niewymienionych w ww. przepisie, czynników. Takie przekroczenie norm kompetencyjnych przewidzianych ustawą stanowi istotne naruszenie prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie również w orzecznictwie sądów administracyjnych, między innymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt III SA/Wr 524/16.

Ponieważ, jak już wyżej wskazano, rada zróżnicowała wszystkie stawki opłat ze względu na położenie pasa drogowego zachodzi konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Ponadto uchwała zawiera także inne błędy, które w praktyce uniemożliwiają jej stosowanie. Zgodnie z § 1 uchwała określa stawki za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych na cele dotyczące: 1) prowadzenia robót w pasie drogowym, 2) umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, 3) umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, 4) zajęcia pasa drogowego na cele: a) handlowe, usługowe lub wystawiennicze, b) usługi gastronomiczne – ogródki gastronomiczne, c) imprezy na prawach wyłączności. W dalszej części uchwały Rada określiła konkretne stawki dla wymienionych w § 1 celów. Jednak uczyniła to w taki sposób, że dla tych samych celów obowiązują różne stawki.

Na przykład dla prowadzenia robót w pasie drogowym przewidziała stawkę dzienną opłaty za zajęcie 1 m²jezdni uzależnioną od wielkości zajmowanej szerokości jezdni (§2 uchwały) oraz stawkę roczną opłaty (§3 uchwały). Stawka roczna nie jest proporcjonalna do stawki dziennej. Należy przy tym wskazać, że stawkę roczną ustawodawca przewidział tylko w przypadku umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, przy czym za umieszczenie urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim (art. 40 ust. 5 ustawy o drogach publicznych). Podobnie za zajęcie pasa drogowego na cele przewidziane w § 1 pkt 4 uchwały Rada przewidziała 2 odmienne stawki opłat (§ 2 i 5 uchwały).

W rezultacie na podstawie uchwały nr XXXVII/233/2016 zarządca drogi w takim samym stanie faktycznym może ustalić dwie różne wysokości opłaty za zajęcie pasa drogowego, co oczywiście jest niedopuszczalne. Akt prawa miejscowego, jakim jest niewątpliwie uchwała w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych, musi regulować prawa i obowiązki adresatów w sposób jasny i nie budzący wątpliwości.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru - Wojewody Dolnośląskiego. Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
P. Hreniak